

DESTIÑO DE VINGANZA

por Óscar de Souto

poesía

1.

saloucos de vento a rentes da tona do mar.

neste querer do inferno cuspindo adeuses
- naceches ti -
cantor silandeiro da auga e do ar.
sangue dos bardos e da costeira gris
- fillo do esteiro e da area,
irmá do verso -
nese falar silandeiro. Dicindo sen decir
tantas cousas !
agochadas no ventrículo febríl e vermello
que latexa paseniño cara os cavorcos do fin da terra
no son líquido da memoria que pervive ...
no mañá do onte sen o onte,
no verso do mar sen o mar,
no mar do verso sen o verbo
e na vida do poeta ¡¡¡ sen Ti !!!!
...

2.

na barreira invisíbel da xanela
entreaberta ... miráchesme dende o meu ollo
e todo tornou azul.
... no abrente do día. Ese amencer clandestino
en rompente fogosa - lene son do berce -.
... amigo do ouriolo e do merlo
musitando conxurados rumores
que voan no meu recordo infíndo.
... luz e frío. Cóxegas do corpo brando
vivindo por non morrer outro día máis
... na resistencia dun tempo de amor
... sen amor.
... rañan na caluga os poemas
cando todo o can é pulgas
nesta dura facilidade dunha páxina máis no marzal florido
da mística pecadora dun folio da cor dunha folerpa de neve.
...

3.

arrentes do destiño transparente
sobrevoan almas inconclusas
que se firen no esquemento
deste apagón de versos
e de nomes.

...

4.

vinganza núa por todo.
e si !
que, coma onte,
os poemas sexan o fósforo do lume
que acabe ardendo nas veas,
nas calugas,
e no fondo do fondo de todo ...
o meu prado verde
... en chamas !!!!
...

5.

o destino versando por amor, por todo, por todos.
e nesta dura e ceibe liberdade - prisioneira
acábase ata por entender : a guerra.
e dame o mesmo a dor,
que o meu sangue,

que a morte,
que Ti.

...

.

6.

beizo contra beizo, carne contra carne,
calor con calor = FOGAXE !!!

esa gorentosa pel emerxente
núa
buscando amor e gloria
nunha noite escura
sen mágoa,
sen dor,
sen pensamento.

latexo enconado
que vai paseniño ... "in crescendo"
coa mirada fixa
no teu rostro de ollos
abertos coma lúa chea.
i es meigallo
por un intre ... irrepetíbel !!!

....

7.

olas do Mar de Fora,
roucos sons dos barcos do Gran Sol,
o Mar dos Argazos en soños perfectos
e xardíns de ilusións nos viaxes do desexo.
neste mar sen auga . Nesta soidade da terra
e do home ...
soterrada a esperanza
cunha espesa calima
gris ...

...

8.

Ernesto Che Guevara de la Serna. última esperanza podre.
anarquismo e franquismo: estimados antónimos.
(grises ou verdes), ... tanto ten a cor.
dereita i esquerda: que case é o mesmo.
comunismo, democracia , norteamérica?
mellor vai ser ... non ter orellas ... e morrer.

...

terra e máis terra sobor da mesma terra ...
e no ar, silandeiro e tóxico, das rúas calmadas ...
escoito :

- BHUUUUUUUUUUUMMMMMMMHH !!!!!

como último símbolo mudo e xordo
crucificándome ... cunha calor fría e rotunda
que nun anaco de segundo
vai moldeando, unha e mil veces,
... a vinganza de tódalas vinganzas !!!

....

e no fondo do fondo de todo ...
nós,
os irreductíbelos inocentes !!!

....

9.

mares de semen polas rúas do Deus Dj.
acetona e farlopa afogando as gorxas da noite
destes fillos nonnados
reis do botellón e da maría,
da mamada e da pirula ...
mortos ... xa !!!
no "te lo llevo"
que os vai enterrando paseniño
coa nosa man na testa
emponzoñada, impasíbel e ... vermella.

...

10.

salitre do vento na face
aloumiñando os pecados deste ser que
podrece. E un días máis ... abofé
inesquecidos.

... , ... é a luz das palabras impenitentes
a que me inspira de seu
desexos de plumas espiñadas
nacendo dos grandes pecados
a que me enaltece
co fio punzante dos poemas
unha vez máis ... cortando nucas !!!!

....

11.

recoñezo a vida en cada grolo de ar
seguro da miña sentenza
de morte ;
vivo cada poema
coma se fose derradeiro.
respiro porque afogo :
esa é a razón ...
de todo !!!

...

xa non preciso da noite para querer arder no amor
no inferno das palabras que florece na alma
-incorrupta- desa.... ... a miña nenez.
nai das musas. vento dos ventos...
que me andas buscando (día tras día)
na vida que morre... nesta ... a nosa conta atrás.
u-lo túa beleza? no noso xardín de dióxido....
globo de guerras, morte na fame
desta gran incomprensión!
u-lo mnemosyne? neste océano de bagoas,
cidade de cemento que vai fuxindo de min!
amor de tódolos amores... que xace no verbo...
máis alá de min!
....

15.

camiñando sobre o mar sereno,
calmo infindo,
cristalino,
... eterno!

azul de azuis
no esperado luscofusco
-deste pequeno peirao-
de sonhos e de lembranzas...
no inmenso mar da quietude.

bule!
corre enfevecido,
alocado,
entre as luces,
entres as sombras...
i estira os brazos,
acariciando o vento:
coa tenrura máis pura...
do mundo que te alumbra.
....

16.

un ramo de rosas rosas xace solemne
nesa gris estrada no norte das palabras.
non marchitan co fume.... nin co tempo,
nin con este sol...
respiran magoa, resisten por ti!
beben as bágoas desta soidade
-cortante-
e florecen necesarias para ser vistas:
flor da morte calada na cuneta dos días.
un ramo de rosas rosas naquela estrada gris
dunha tarde calquera.

unha flor, unha vida,
un recordo, unha alma....
que xa non esta... xa se foi!

un ramo de rosas rosas para recordar.

17.

carreiro de lume nas olas que fuxes hacia min
querendo non quererme máis alá do mar!
posta de sol ardente que acaricias a perfección
na tarde insonora que se apaga no ceo:
morrendo a cotío, es lume afogando... detrás do horizonte...
e alónxaste -fausto- máis alá da luz!

...
desfaise, evapórase ese son calmado e fráxil,
insonoro, do teu morno calor:
raio invisíbel, vivo...
vivo no ceo e nas nubes....
vivo nos versos e na terra...
debidos a ti.

terra que se apaga.... xa tan lonxe de aquí!

carreiro de lume nas olas que fuxes hacia min
querendo non quererme máis alá do mar!

... ..

18.

xa teñen sentido tódolos meus porqués;
xa é lene, abofê, o meu novo versar...
sosegado -paseño-
consciente das horas que fuxen do minutario.

sinxelamente ... buscándote...
nas follas espidas dos poemas, dos latidos,
destes adeuses que fuxen...
... máis alá da nosa vida!

....

19.

que non se apaguen as luces fuxitivas
da virxe costa degoxada
que asexan sempre os meus ollos:
-abertos ou pechados-

voando nun soño largo
acaricio con tenrura
as altas copas dos pinos
que se mecen altivos
co mar como última meta
de tódolos meus poemas.

que non expiren as verdes fragas
do meu verxel clandestino...
.....

20.

alta paz que me asiste na lembranza doutroa
-na loucura dun neno- resistindo silandeiro.

e nunha pena no abismo
namoreime un día de ti:
terra-país.
luz:
o meu paraíso.

lagos de flores amarelas adornan o chan mollado
(tona do inferno) o carón das pisadas.

nunha montaña sagrada atopei un día unha idea
que me trouxo alegría -razón de loita-
e un millón de versos.

verde escuro vizoso da miña morada sinxela
debaixo do ar e das nubes
que me van arrastrando, paseniño,
o noso acocho nas estrelas.

inmenso xardín aberto na gloria das horas... que falece caladiña.
.....

21.

sons grabados no ar melodías do vento.

luscofusco de inverno música de gaitas
da terra que baila no alalá do tempo...
lembranzas de gaiteiro
rebasando a vida e a morte
en regueifas sinxelas

máis alá de todo !
frauta rouca e celta - agasallo do ceo -
que toca unha peza
- ininterrompida -
fráxil feiticeira
neste .. verde mollado
(orballo benquerido) choiba sen pasado
sobre o meirande prado que viron os ollos.
osixeno dos foles bicando o mar e as serras
co sentimento ... desta terra que baila
o compás da vida ... na música dos versos.

.....

22.

cando fuxe a calor do corpo
na friaxe dunha man postrada
co último ofego fuxe tamén a vida :
alma e verbo silenciados
nesta mágoa sublime
alén das palabras.

dor.
dor dunha tarde calquera
o carón dunha cama triste
nunha despedida calada
sen verbo,
sen lóxica.

inmensa ausencia infinita ...
durísima e incomprensíbel.

sen ti,
sen unha raiz,
sen meu amigo, sen meu avó,
sen a miña orixe na sangue e na luz
debo maxinarme a min de novo e renacer da dor
e aprender a vivir sen un pasado vivo. Buscándome outra vez
na magoa ferinte e atróz dun longo futuro de ausencias e de bágoas.

sen verbo,
sen lóxica.
... e sen ti.

.....

23.

unha partida de strept-poker :
beizo contra beizo contra beizo
nun gorexar fausto
vicioso
nú.

nadegas perfectas nesta textura quente.

cóxegas na pel do lombo
neste inferno de paixón
desatada.

alma e mirada :
desexo gorentoso de ollar curioso
... que sorrí.

este quérote sen quererte
este amar sen amar
só por un intre
intensísimo,
imposíbel,
curto...
nú.

luxuria, ... pracer amable.
ti,
ela,
aqueloutra
todas vos, i eu ...
enmarañadas
na suor dunha alcoba de carne.

....

24.

bico saraiba xogo.
son das estrelas en lontanía inorde
do teu mirar fogoso - brilo feiticeiro -
nun anaco de curva do reloxo...

pido perdón o vento
ollando este ar curioso
en verso-prosa
- salaio tardío -
deste mañá amando hoxes.

musitan as cancións melódicas
sabores salgados con notas de cores calados
no silencio das letras.

e ti ... capricho ;
do destino, da vida,

desta a miña parrafada
nun folio de luz ...
es lareira dos latexos
finita lene xocosa

...
...
...

... alén de tódolos mirares !!

.....

25.

un xardín de nubes vacilantes xorden da noite afogada.
luz cegadora da escuridade silandeira e amada.
concretos
precisos instantes
da vida na sorte
nesta...
doce verdade.

morte do amor no amor
que me anda a buscar
-paseniño- en latexos presurosos
afogados de dor.

corazón que fina
no calor da pel sen a pel
fría beizón abafante
lonxe dun día calquera
e , de súpeto ...
... lonxe de ti !

.....

26.

“El hombre más fuerte es el que mejor resiste a la soledad”.
Henrik Ibsen (1828 - 1906), dramaturgo noruego

nesta larga e dura...
-a túa ausencia-
desatáronse en min as palabras
melódicas i eternas
coma unha música imparábel
sonora
fráxil
eterna
... e perfecta.

a vida derretida
coma témpano de xeo
fundida co minutario
orfo de amor....
... e orfo de ti !

...

27.

“Todo el placer de los días está en sus amaneceres”.
François de Malherbe (1555 - 1628), escritor francés

nubes quedas
flotando nun océano de ar
alén das miradas
no firmamento malva
desta fronteira intanxíbel
entre auga e vento.

postal meiga. Luscofusco
na costa silandeira i eterna
-paz inesgotábel-
que envolve os poemas sinxelos
en cóxegas de brisas na face.

frios de bágoas, de ledicia
na tarde que morre
diante de ti.

paseniña ausencia do sol ardente
que vai fuxindo pausado
alén de todos nós
nun adeus
calmo
nú.

...

28.

“Vivir sin raíces es vivir en el infierno”.

Peter Abrams (n. 1919), escritor sudafricano.

e ... dudan as palabras
confusas, orfas de verbo
no solpor eterno e claro
desta chaira fachendosa a carón do inferno...

miles de coches silbando
nun longo soño-pesadelo
na noite aquela esquecida
e triste. Prantura inmensa
alén das verbas e das horas.

amigos da tebra inorde
que me andan a chamar
a esa timba de cartas
no ar e no vento...

... soño derradeiro
onde fita o silencio:
- eterno e apacíbel -
no mar aquel ...
... dos meus versos.

.....

29.

“Pensad que hasta para ser dichoso hay que acostumbrarse”.

André Chenier (1762 - 1794), militar y poeta francés

Un día enteiro rodeado dos teus beizos.

Unha tarde calquera nadando no mar.

Unha noite núa ... alén dos versos.

Amencer no silencio máis puro.

Un mundo enteiro axeonllado ante ti.

Todo partindo da quietude.

O sorriso dunha nena lene.

Unha folla en branco.

Un pequeno poema.

O esteiro calmo.

Ana Vanessa ... e mais eu”.

30.

“no hay victoria si no se pone fin a la guerra”

Michel Eyquen de Montaigne (1533-1540), escritor francés

o tempo, coma un río,
corre presuroso cara o mar.

...

contos dunha velliña o carón dunha cociña de ferro.

domingo. un inverno calquera.
historias grises dunha era finada
xa fai cen anos daquela.
contos dunha república. un tempo sen reis.
comer : un día si e dous non.
Mi Madre, Mi Padre,
meus irmás... .. e máis eu.
estoupa a república,
o pobo e a guerra.
estoupa todo !
aquela bágoa da velliña lémbroa ben.
campos de pampoias nun ar perfecto.
cadaleitos do este... nun cheiro a pólvora.
minas de wolfram. morte e dor facendo o amor no palleiro.
todos morren no conto. cen mil cabos de ano
nun requiem eterno.
un enterro por día.
nun domingo. e nun inverno calquera.

.....

31.

a vida é un casting.

unha vinganza de vinganzas.

un cúmulo de mortes e de nacementos.

un millón de amenceres.
e nada remata co luscofusco.
todo serve a todo. Un inmenso morrer para nacer novamente.
si. Un poeta non é o corpo ;
eu son o que escribo.
un xigante furacán de estrofas e prumas
sobre un ar violeta no paraíso das palabras.
a vida ... é un casting !!!!
....

32.

“ Las diversiones son la felicidad de aquellos
que no saben pensar”.

* Alexander Pope (1688 - 1765) , poeta inglés.

no agromar alto da marea máis viva daquel outono
caeu sobre do azul no país das augas
a desazón dunha brea negra e ponzoñenta.

... para o non esquezo leense con espellos
sobre o papel aquel ... Egitserp innombrábel .

naquel silencio de bágoas internas
magoante ...
non atopa conforto o desacougo
e rompe o poeta filas ,
sen palabras ,
alistándose, coma un camicace , no exercito aquel dos feitos.

...
loita da suor nas rochas o carón dos abismos nos cavorcos
a rentes da costa ferida de morte
nesa fin do mundo , Arretsif azul ennegrecido
desta ... nosa dura loita antes de comezar perdida .
Aixum salvando o insalvável
como eterno símbolo de loita inesquecível .
cheiro do inferno sobre do mar :
soldados brancos no país do vento
terra humide magoada, auga i herba ,
- orballo das promesas caendo no deserto -

na loita eterna da desazón indescriptíbel .

...

33.

montes de esterco e brea carbónica
fican enmarañados en dor sublime
nas lombas da virxe praia violada
- ultraxe sen adxectivos -
cortándome tódolos desexos e ilusións .

nun intre,
nunha violación-metáfora que me
cuspe veneno e carraxe
no corazón mesmo dos sesos .
estrela vermella da carraxe
sobre unha banda vertical cor mar
nun lenzo de olvidos e de algodón .

...

un tempo de horas sublimes
onde, por un intre, alzou o bó o roiseñor
e cantaron miudiño os fillos dos bardos
aquele NUNCA MÁIS que se revela :
- en regueifa xusta e inmortal -
unha e outra e outra e outra vez
dende aquela noite ata o infindo ...
... e ... máis alá de nós !!!

coma única estrofa posíbel
neste non dicir de gorxas anoadas
en sabor a salitre na farinxa
coma recital mudo de prantura e lembranzas
tatarexado polos beizos do pobo do vento
e da poesía !!!
... nunca máis !!! ... , ... , ...
nunca máis !!! ... , ... , ...
nunca ... !!! , ... , ... , ...

34.

“ Y la vida es uno mismo , y uno mismo son los otros “ .
Juan Carlos Onetti (1909 - 1994), escritor uruguayo.

aínda vexo aquel sol se peito os ollos
transpasar as follas dos carballos
nese raio de ardora verde-fluorecente
rebentar a xoven flor da miña desnortada hipocresía .
e preferiría, abofé , non herdar endexamáis
esas terras da morriña ;

...

e desexo nun flashbag que o minutarario se deteña
sen lume de horas, sen plumas de bágoas
que arrasen todo duramente.

adoezo no recordo daqueles tempos antes do meu nome ,
e xente , e seres , e lares ,
e luces
que nunca maxinei que foran certos .

todo morre de contado
e non me saen estrofas definidas ...
...
... pero eu ...
... aínda vexo o sol agromando
transpasar as follas dos carballos
nese raio de ardora verde-fluorescente
aló... nun remoto monte do pasado .

35.

“ Si la virtud te falta , nada tienes ”.
* Lupericio Leonardo de Argensola (1559 - 1613), poeta español .

silenzo repentino das bágoas do ar agrisado : escampada
nunha fría noite de invernía sobre
aquele Oxietra nacente e tristón do onte , hoxe aceso .

...
bolboretas dos prados de Ednis
crucificadas sobre unha axenda vella
e unha rosa rosa murcha
pousada sobor dunha minúscula impresora .

extranos poemarios na papeleira do portátil .
lonxe xa os prados aqueles da ledicia
onde galopábamos desatados coma lobos
con facianas sorrintes
por arrós de costas embrañadas
na loucura , aquela
de perseguir calquera cousa
máis alá do ceo engaiolado .

lonxe xa ... de novos comezares
no esquecemento do cuco e da curuxa
alentan metas os meus versos
- coma cantos imposíbel -
e aínda siguen hoxe os nenos galoupando
por duros arrós de fume , cemento e rañaceos
- xordos , cegos i esquecidos -
mentras versan estes días tan calados
nesa sombra que aluma na nostalxia , na loucura lene
.. de buscar calquera cousa !!!

.....

36.

“ Los románticos son seres que mueren de deseos de vida “.
Francisco Nieva (n . 1927), dramaturgo español .

voa un miñado a rentes do ar calmo de Saudnac .

oscuridade negrísima afogando en

pacto de lobos en presenzas silandeiras invisíbelas .

lúa , mar i estrelas en misión secreta
praneando endeusados
poemas de luces e cor
o carón da imborrabel Anabac
en noite fecha nun esteiro .

...

sons inaudíbelas
facéndome cóxegas na faciana
nesta ben amada Ariellet , fermosa e libertina ,
en xardíns e sombras
con ironías sublimes e perfectas .

e ti , acompañáchesme sempre con fonda presenza
neste diluírme finito sobre
a fervenza das horas no mundo
- nunha falta inmensa de cores -
e verbos do inferno corporal .

- frío último incandescente -
en ardora de dor magoante
abrasándoo todo !!!!!

37.

ver...
saber da luz
no solpor máis claro.
asexar dende a pálpebra
inmensas inmensidades ...
nun mundo de azuis e verdes,
prados e mares. Pobo silandeiro
que rezuma vida nos poemas
querendo Ser de cote,
desexando Ter ...
mañás e ontes
sempre!
...
mar
vida
luz
... afogando nun ceo de verbas e feitos
nos encrucillados dun xornal antergo ...
que fai de berce a un bagamundo na rúa.
Debuxo coas letras o meu propio retrato.
Sangue, Terra, xogando coas miñas mans
a describir un eido gris, con poemas de cor.

....

38.

suicídanse as bágoas coma tinta sobre follas en branco
en poemas nús.
no abrente dun Oxietra inverbe ... e nacente
afogo na lembranza, na morriña ...
do son rouco dos cavorcos en Anabac.
un coro de corvos chámame

dende a xanela iluminada desa mañá esquecida.
e hoxe son laio de recordos :
no Sangue, na Terra, no Mar, na Xente,
no Verbo, na Noite, ... coma desculpas deste
non morrer ;
deste vivir en poemas, en pretextos ...
na resistencia dunha morada na curva do reloxo.
batendo tempo a tempo
na fráxil inmensidade dunha páxina máis.
.....

39.

son inorde do calmo encabuxado
que fuxe paseniño nos soños da noite fecha
asegando dentro do latexo dun corazón azul.
...
area infinda que percorro nun andar lixeiro
coa presa da ilusión.
....
escoito bater olas
cando dorme o silencio
na soidade
de saberte sen min.
....
azul indescriptíbel
que dictas o destino
dos teus amantes-adictos
que te buscan no contra-luz
dos teus luscofusco.
....
contigo vivo e morro ... no desexo eterno
e sempre ... serei feliz!
...

40.

xeadá miudiña
no val do Bolaños antergo
nos paseos da noite
desta cidade que dorme
amándote sen amar
e ... véndote
sen mirar.
...
atarefados no traballar copioso
nesta gris gaiola aberta
deste meirande ... prado dos prados
que nos ve morrer.
....
rio pequeno dos celtas
caendo cara o Bá
no suco estreito daquela

ponte de pedra
cara a rompente do azul dos azuis
no agarimo extremo
de morrer por El.

....

es zume transparente ;
bágoa divina do ceo
do monte silandeiro e altivo
do que naces
para finir sen verba
no fondo do fondo do Mar.

....

xeada miudiña
caendo connmigo sobre min.

.....

41.

veni , vini , venci.

resoan na furna da caluga
as verbas
na busca eterna
casting perpétuo
desta luz ... da noite ... no día.
morro-vivo na áscua da loita na loita
desta nazón de xeonllos
no látigo afeito
a dar sen resposta.
fítan no chan as morriñas
nesa néboa espesa ...
sangue dos poemas
en folerpas de dor e gloria.
asasinan o entendemento
dos rendidos cavidbaixos
mortos de silenzo !
nadando afogados...
.... neste océano fetal
de soños
imposíbels!
e navegan as letras no branco dun folio
coma a xente coma os nomes
no tempo na era
dun país ... sen país
.... morto !!!!!
.....

42.

recoñecín a Tano en Oxietra ... sen que os meus ollos ...
o viran endexamáis. Vin a súa maxestuosidade.
recoñecín o seu rostro de poeta grande
a súa rouca voz ferida de morte...
recoñecín a súa grandeza
no seu semblante de
fachenda núa ...

e guerreiro
da verba.
si !
....
recitando o seu carón
fondos cantos
no ar, aquel,
irrespirábel.
cuspimos versos alén dos ollos e das orellas: xordas e mudas.
con sangue nos beizos e con ausencia
himnos e poemas dos ...
bardos novos. nós.
sangue quente
das veas e dos sesos
na revolución miudiña do verso
contra este mundo gris
violando os desleixos das calugas
... outra vez !!!
... outra vez máis !!!!!
....

43.

busco rio arriba
no vento das horas
en augas de minutos
o manantial cristalino lene
que viron os ollos dos ancestrs.
....
camiño por un carreiro de verbas
pecado tras pecado tras pecado
na morriña dun día falecido
no esquecemento dos tumultos e do cemento.
....
persigo un tempo sen min
mellor que o noso.
....
imaxino que anda agochado
nas follas dun libro antergo
nunha fraga verde nun val perdido
nunha furna da costeira, entre os cavorcos,
ou nas pedras dunha montaña os pés dunha urbe.
...
u-lo meu tempo perfecto ?
onde se dispa toda a lenda da sangue nunha presa
de estrofas
inconclusas....
....

44.

son semente da túa semente.

escribíndoche entre bágoas
neste tempo
orfo de ti.
herdei de súpeto
nun pesadelo real
unha casa baleira
o tatuaxe do teu recordo
grabado
no músculo sangrante dos meus latexos.
herdei, sen desexalo, un bello reloxo
nostálxico
e un par de xerseis.

pido o Vento terte o meu carón
sempre
i escoitar o teu silencio manso
falándome cos ollos
hoxe coma na miña nenez.

son semente da túa semente
lembrándote
nesta era sen horas
nesta mágoa perpétua
camiñando sen rumbo
lonxe da túa man.

vello lancheiro de Saudnac
do esteiro de loito.
man de obra dos cementos de Oxietra
amigo e devanceiro
raíz talada
que NUNCA ei esquecer.

...

45.

pelexo coa folla en branco
violando as palabras.
acoitelando lóxicas
fago un suco na terra
coas miñas mans
para enterrar
o cadáver do meu propio corazón.
xogo de poemas e latexos
neste oxidamento do corpo
de costas a esperanza
no cabo de ano da razón.
un verso a morte que me busca.
teño unha bomba debaixo do peito
nacín morto
sen sabelo endexamáis.
puta conta atrás que me envelena
co tic tac que enfiaña
letras de sangue
na Terra do silencio
e na morada
da nai da desesperación.

....

46.

fixen carreira na rúa
master en supervivencia.
aprendín a coidar de min
e hoxe afogo
no mar das ausenzas
e dos pecados.

son bonicreque e marioneta
de todos os poemas do caixón
do esquecemento.

xogo a ser Bardo novo
só para vivir na túa caluga
un par de días máis
na miña resistencia a podrecer ancorado no destiño.

.....

47.

tres e trece.

escoito chover trala xanela
desta vila que me adoptou.

no silencio rotundo da noite
agardo a unha nena de dous nomes
que loita na xenreira do Sistema
no turno das dez que nos separa
para estar xuntos
antes de amencer.

en soidade escribe mellor a man

na nostalxia do día
na lembranza da retina dos ollos
mexando zume de poemas
e semen de ausenzas
ata as seis e dez.

....

48.

sementadas as verbas
contra o desleixo
afloran da Terra os NUNCA MÁIS
neste prado en chamas
trocando branco o negro sobre o azul
neste inferno nú
e calado.
marea viva da estrela vermella
caendo de cote
sobre os peitos alzados
destes últimos ... camicaces da palabra.
...

49.

Síndrome de Estocolmo.

un poema estímolo de himno.

unha copa de viño pasa por escudo.

foise co tempo o vermello da bandeira.

non fomos quen de alzarnos
perdemos
tódalas contendas.

andamos a serpentear
arrastrándonos pola Terra.

cuspíndonos na cara
no desleixo
dende este renegamento
que nos divide por cero
ou por un.

.....

50.

un verso a estatua da liberdade:
a súa cona xigante
cheirando a pólvora.

unha muller iraquí violada no deserto
busca o seu fillo
morto por unha bala perdida.

putísima liberdade vendida
deste futuro incerto
tralos mísils sobre Basora.

sube paseño a razón da loita:
vinte millón de cabróns gañan un pouco máis na bolsa.

unha parte do mundo ri, escoita,
e a outra cala e chora.

se hai máis cadaleitos mañá
o Ibex sube
e andaremos máis dereitos pola rúa.
mellor tirar a tele no lixo
e pensar un pouco en nada.
non foi culma miña,
e cecáis, non foi culpa túa.
farei un poema con roupa de loito
ata que cesen as bombas miserábels
polo ouro negro SAQUEADO
nesta noite núa
lonxe de todo entendemento.

....

51.

rezuman vida os anexos internos do corpo
como axioma de morte
nesta paseniña oxidación
dos poemas.

nesta bágoa de bicos
nestes bicos de bágoa:
prantura das pranturas
no mar de sangue morna
que latexa
no motor de todas as veas.

52.

renacer en ollos de ilusión
amando un ronsel de amores
e latexos de ardentía
baixo o cerne do corpo.

53.

aspirar:
cuspir metas
xogando a ser ...
.... escriba do mundo.

incomprendida comprensión parindo poemas
con tristura lene nas bágoas do sangue
das palabras
no teatro da vida.

péchase paseniño o telón
i escribo:

54.

somos dous extranos
que nos coñecemos
moi ben.
semente e semente doutra semente

amigos de camiño
no cento e medio de noites
pescando lenes
nesa illa pequena
do esteiro inesquecibel
en Anabac.

55.

inventei a noite tranxénica o meu xeito
coma un tempo de presos
sen gardas.
droga-era
inferno
na miña hora
copulando co demo.
Mexo poemas asonantes
na resaca dolorosa e ferinte
dos domingos indescriptíbel
máis alá do desleixo da razón.

56.

RÍO BOLAÑOS.....

esbarando sen nome
cara o azul do Rañal
no suco pequeno de Oxietra
morada sen raíz
no contaxio ferinte
desta gaiola sen porta
na xanela
do demo-poeta.

57.

ancorado na identidade do ser
parrafada na dispersión do FRACASO:
ferramenta imprescindíbel
para voar ingrávigo
no festexo do silencio
remuíño de ideas
na soidade perpetua
sinxelo ritmo das verbas
parindo poemas.

58.

carne viva da carne morta
no seo ilóxico da alma
coma cabalo
a galope no tempo
e da razón.

59.

poeta na loita
do poema

sangue, corpo e alma
conxurados
contra o universo
no verso afogado
que o resuma todo ...
por fin.

como ola das olas
no cavorco da vida
en auga de letras.

baixo a táboa da existencia
rompendo sublime
antes da hora derradeira
na gloria rebuscada de todas as glorias.

60.

o silencio da noite doe.

trazo de duda
violando a crenza.

poemas e sons
alzando o peito o ar.

xogo a ser Deus
da palabra.

ardo amodiño
na prudencia
morrendo silandeiro
creendo crer en nada.

somos liñas do destiño
albedrío do albedrío
e somos nós
nada máis....

61.

son herba
son mar son azul
son ti en min sen min
e conmigo
na regueifa triste
xogando a xogar

cos peitos
e co verbo.

62.

leo facianas
no mirar dos ollos
no folio
dun poemario.

atisbo ontes e hoxes
tardíos

no luscofusco
finando en vida.

liña de amigos
que fíta partida
no mar do verso sen o corpo.

só,

nú,

eu,

tí,

pó,

e un poema entre nolos dous.

63.

Oxietra íntimo
versado

escrito nun espello
de maxinación interna.
reviravolta
do verbo
sobre unha terra
debaixo das pisadas

e do tempo.

64.

fito calado e lembro
andoriñas dende a xanela
noutro tempo
rechiando doentes
en fogaxe meiga e ardentía....

ar quente e calmo
nos prados daquel Oxietra
fértil
puro
salvaxe
antes do meu nome.
moito antes do meu ser
nos sorrisos dos nenos
por riba do esquecemento
dos parias sen lingua
do hoxe que falece.
alma e verso contrapostos
en ausenza de ausenzas
que fíta silente na tona da terra
na podremia do sague vivindo en min
e nos versos últimos da esperanza dun país.....
morto.
somos xa pó.

.....

